

на пролетните цветя, букнали из лехите, че запя песента, която най-напред бе научил:

„Кукувица кука
на зелена бука:
— Дай, Боже, лято
да ядем мляко!“

Чочо, щом чу песента на приятеля си, изчака агънца да изтичат към вратника и с радост влезе и той в градината. Още не бе смигнал с уши на Ангелча, и агънцата се върнаха назад, свиха надясно и нахълтаха през отворената врата в градината. Чочо тъй се изплаши, че се опита да се скрие в пчелния кошер. Една пчела го ожули по муцунката. Чочо изквича и от болка не знаеше къде да се дене.

Сега агънцата се изплашиха от плача на Чочо и припнаха из лехите. Сестрата на Ангелча излезе от къщи и като видя, че агънцата тичат из цветните лехи, извика плачливо на братчето си:

— Ей сега, ще те пребия от бой! Отиде ми хубавият разсад!

Ангел побърза да избяга от градинката, да не го улови сестра му. Агънцата сами излязоха от лехите и отново изтичаха към вратника. Ангелчо ги последва, подгонен от ядосаната сестра.

— Ще те хвана и ушите ти ще откъсна!

— Малко мъчно ще ме хванеш!

— Мъчно ли? — и тя се опита да го настигне.

Ангел я изчака до вратника, след това се мушна под ръцете ѝ и избяга към къщната врата.

— Мамо, мамо, кака ще ме бие!..

Чочо като чу плачливия вик на Ангела, излезе от градината, забрави болката си, кукна на задните си крака и сякаш искаше да каже:

— Ангелчо, ти си страхопъзльо! Не те ли е срам, та бягаш?..

